

Schmöltz Margit

Szörnyen jó mesekönyv

Beszélgetés Pifkó Céliával nemcsak a frissen megjelent „Szörnyek a szobádban” című színvonalas, bájos alkotásáról – amelyet Orosz Annabella illusztrált, és a Képmás kiadó gondozásában látott napvilágot –, hanem a meseszöveg, meseolvasás mikéntjéről és szépségeiről is. Az író Esztergomban született és nevelkedett, édesapjáról utcát is neveztek el.

Schmöltz Margit: *Mesevilágot nem egy-két nap alatt épít az ember. Hogyan kezdődött a „Szörnyek a szobádban” története?*

Pifkó Célia: A legelső karakter a Pipogya Motyogó volt, akit a férjem sapkája ihletett, és eredetileg Sötét Motyogónak hívták. Mint egy bábót, felhúztuk a kezünkre, és vicces történeteket meséltünk vele egymásnak. Aztán, mikor a gyerekeink megszülettek, sokat olvastunk nekik, s valahogy elkezdett dolgozni bennem ez a figura. Hogy mesélhetne a gyerekeinknek is, csak Sötét Motyogóként talán túl ijesztő. Akkor kezdett el foglalkoztatni, hogy milyen barátságosabb lények bújhatnának elő a szobáikban, akik mesélhetnének nekik. Évekig gyűjtöttem a kósza kis ötleteket, míg végül annyi volt belőle, hogy leültem, és összeraktam ezt a könyvet.

Sch. M.: *A gyermeki félelmeket a mese búbájával oldja fel a könyv. Saját félelmek emléke, vagy gyermekeinek félelmei köszönnek vissza a mesében?*

P. C.: Szerencsére a saját gyerekeim nem félnek a sötétben. Azok a félelmek, amik a Szörnyekben megjelennek, inkább mind az én saját félelmeim, amikkel gyerekként megküzdöttem. Nem mertem kidugni a lábam a takaró alól, mert féltem, hogy valami hozzáér. Rettegve lestem a függöny mögötti árnyakat, hallgattam a gyanús zajokat.

Sch. M.: *Az egész könyv olyan, mint egy biztonságot adó kuckó. Íróként hogyan jár az ember saját mesevilágában?*

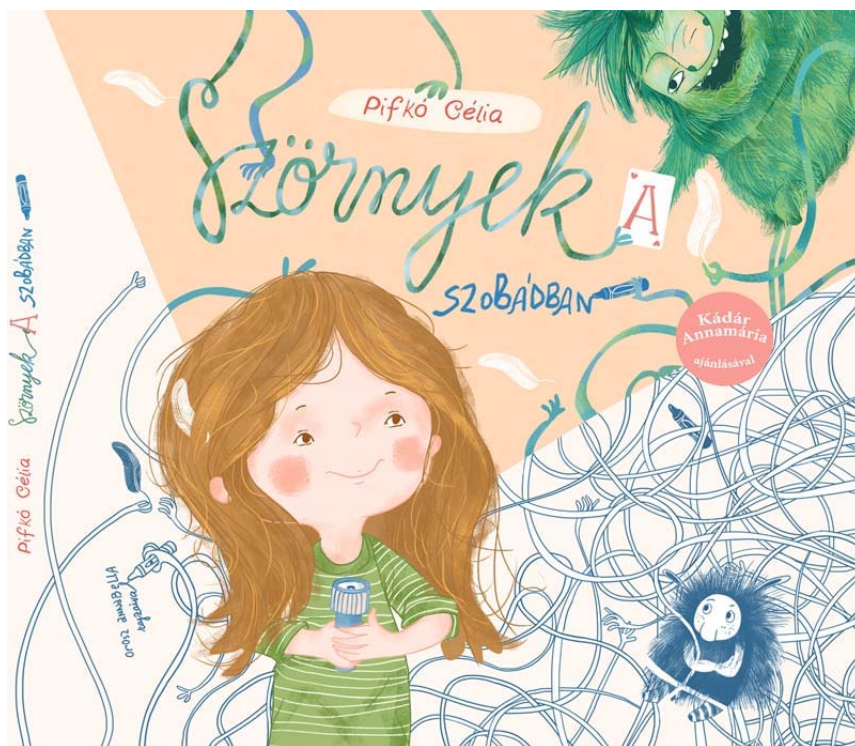
P. C.: Ha írok, akkor egészen beleveszem magam a történet világába. Az összes szereplő bőrébe belebújok, behunyom a szemem, és elképzelem, hogy hogyan zajlik le a párbeszéd. Utána már csak íródeák vagyok. Írom, amit a szereplő diktál.

Sch. M.: *A Zina név nagyon ritka. Miért éppen azt a nevet viseli a főszereplő kislány?*

A Zina nevet én alkottam meg (nem is tudom, hogy van-e ilyen anyakönyvezhető név) a kislányaim nevéből. Egyiküknek sem akartam azzal kedvezni, hogy róla nevezem el a főhőst, ugyanakkor szerettem volna, hogy ott legyenek a történetben, így a Zsófi és Natália nevékből használtam az első és utolsó betűket. Így lett Zina.

Sch. M.: *A könyv képi világa is tele van sokat sejtető utalásokkal. Játékra hívja az olvasót. Látszik, hogy az író és a grafikus nem véletlenül talált egymásra. Szándékos a több-rétegűség?*

P. C.: Annabellával különleges a kapcsolatunk. A szüleimnek volt egy képzőművészeti és honismereti tábora a 90-es években Esztergomban, ahová a Kárpát-medence minden tájáról érkeztek tehetséges magyar gyerekek. Itt ismer-

kedtem meg Annabellával, aki Gyergyószentmiklósról jött. Már akkor is fantasztikusan rajzolt, és volt valami rejtélyes finomság a képeiben. Amikor néhány évvel ezelőtt egy mesepályázatra küldtem egy történetet, és szükség volt hozzá illusztrációra, megkerestem Bellát, hogy induljunk együtt ezen a pályázaton, és bár akkor a közös művel nem sikerült helyezést elérnünk, újra felvettük a kapcsolatot. Mikor a Képmás kiadóval egymásra találtunk, s megkérdezték, van-e elképzelésem, hogy ki illusztrálja a könyvet, azonnal rávágtam, hogy Orosz Annabella. Ezért van a sok személyes utalás a könyv rajzaiban a Piktör táborra, a szüleimre, Esztergomra.

Sch. M.: *A képek színvilága egyedi, és a zseblámpamotívum végigvonul az egész könyvön. A szerző mire szeretne rávilágítani a történetekkel?*

P. C.: A zseblámpás motívum Annabella zseniális ötlete volt. Mivel a történet sötétben játszódik, s nem akarta, hogy túlon túl borús hangulatú legyen a mesekönyv, azt találta ki, hogy amit Zina a zseblámpájával megvilágít, az színes, kedves és élettel teli legyen, ami pedig ismeretlen és még rémisztő, az maradjon tollrajz. Ez a megoldás azért is tetszett nagyon, mert azt tükrözi, amit mondani szerettem volna: a gyerekek és mi felnőttek is félünk az ismeretlen dolgoktól, de ha nem reszketve vacogunk, hanem bátran és kíváncsian állunk a világhoz, akkor rengeteg élmény érhet minket, s a félelem is megszűnik.

Sch. M.: *Tehát a zseblámpa átvitt értelemben másra is rávilágít?*

P. C.: Így van. Sokat olvastunk a férjemmel a gyerekeknek, és sajnos rengeteg olyan gyerekkönyvvel találkoztunk, amit rettenetesen untunk, vagy nyelvilleg nem tartottunk elég igényesnek. Aztán jött Dániel András meg Varró Dani, és akkor láttam, hogy lehet olyan gyerekkönyvet is írni, ami a felolvasó szülőt is szóraztatja. Erre törekedtem én is. Sok benne a nyelvi humor, amit talán nem is biztos, hogy egy kisgyerek mindig elsöre megért, de tegyük neki magasra a lécet, hogy mihamarabb átugorja azt. Meggyőződésem, hogy ennek nagy szerepe van a nyelvi fejlődésükben. Fontosnak tartom azt is, hogy az illusztráció mutasson egy kicsit túl a történeten. Ahogy mondta, együtt hívja őket játszani a szöveg és a kép! Én is imádtam azokat a könyveket, ahol hosszan el lehetett bogarászni a képeken, és mindig találtam valami új felfedezni valót. Annabella képei ilyenek!

Sch. M.: *Mint Csukás István Zsiráfnyakú cicája?*

P. C.: Úgy! – mosolyog a szerző.

Sch. M.: *A szörnyek életre keltek, és a kötet végén az olvasó úgy érzi, szívesen találkozna még velük. Mikor lesz rá alkalom? Készül a folytatás?*

P. C.: Egyelőre a Szörnyeknek nem tervezünk folytatást. Két másik mesekönyv foglalkoztat most. Az egyik még csak ötletgyűjtési szinten, a másik, egy hétfejű sárkányról szóló, szinte kész van, s Annabellának is nagyon tetszett. Remélem, hogy dolgozhatunk rajta együtt a közeljövőben. Emellett nagyobb lélegzetvételű munka egy ifjúsági regény, amelyet egy kedves kollégámmal közösen írunk, s már a második kötetet dolgozunk. Az első kötetnek jelenleg még keressük a kiadót.

(Pifkó Célia: Szörnyek a szobádban. Budapest, Képmás 2002 Kft., 2018. 61 oldal)

Homolya Gábor: Velocirapt úr

Péntek Róbert

Embrió

Kiszabadul vadul a homály,
a fényben botolva belesül
a zengő egekbe, a táj
megiramodva merevül
eggyé nemesedve, titok,
akinek megrémül szíve
s én csak lapitok,
miként az egyenes íve.
Megvár engem a ború,
mi kiborul önmagából.
A fény immár nagykorú,
zárt szemeket nem számol.
Tele kerekedik az alkonyat,
ekképp a gerinc a gyepre,
kiürítheted már markodat,
felszabadul az elme,
szerelme felfut az ágra
Hold-lugast emelve,
cseperésző ékszert várva.
Mehajol szilánkok mederétől
s elereszti, megpattan a tér.
Ezer tükörben Hold-kör,
mi zsványan földet ér.
Elcsendesülve hallgat a fonat,
megnyílt az ég a földben.
Rászenderült a dúlt alkonyat,
az éj elhidegült, úgy melegen.
Tengerek tekeregnek szerezsen
éji holt ködök záporán tova.
Magamba harapott szép szellemem,
mérge eloldott, betöltött még szava.
Határom, ha látom, csak gagyog!
Szétfeszült monológ sorai közt
halk fehérség szótalán ragyog.
Kéz nélkül szabaddá kötözd
magad, a sutgó fiatal,
ki nem riad szenes este,
parázssá szüli a dalt,
sejtje: keze teste.

Badacsonytomaj, 2018.06.01.

